

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDRIESCU, RADU

Animalul diafan / Radu Andriescu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2893-0

821.135.1

Imagine copertă: Charles Estienne, Étienne de la Rivière,
De dissectione partium corporis humani, 1546

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

RADU ANDRIESCU

*ANIMALUL
DIAFAN*

Editura Paralela 45

Cuprins

Lucrurile s-au întâmplat cam așa / 11

La Juju / 15

Între Noua critică și Structuralism,
merg la cantină / 17

Mic dejun, la Vatra Dornei / 18

* / 20

Pac-Man / 21

Tichete de vacanță / 22

Cleștele crocodil / 24

Animalul diafan / 26

Taggeri la barieră / 28

Kram, ursul bipolar / 30

Karpet diem / 31

Jesus Chrysler / 33

Spre Doamna Sasquatch / 35

Mein Hertz Brrrent! / 37

Sub piele / 39

Mereu, dar nu de fiecare dată / 40

Rave la izvorul 10, Kossuth / 42

Când faci un plan, să construiești / 43

La monument / 45

Meseriașii mei /	46
În fiord /	48
Mozambic /	50
Gaston /	51
Revoluția gasteropodă /	52
Generația lui Mario /	54
Captain's Log /	56
Amintiri posibile /	58
Marți vin gunoierii /	61
Miere neagră /	63
Mă întorc la anii '70 /	64
Gaston, Duce de Orléans, /	66
Păcatul ascuns al ursului bipolar /	68
* /	69
Simering /	70
Mariposa /	71
<i>I'm gonna give me some religion,</i>	
<i>I'm gonna join the Baptist church /</i>	72
After party /	74
Exit mundi /	76
Workshop /	78
Imigranți /	79
Cât de fierbinte ești, Affrikka! /	81
Peripețiile bravului soldat Kram /	82
<i>Viva la Rubikución! /</i>	84
Pui de pantocrator /	86

O zi și-o noapte /	88
Sau la cărți /	89
Ceva mai sus, /	90
Pionieri în Vestul Sălbatic /	91
Sitting Bull și Geronimo /	92
Maimonides, ghidul celor perplexați /	94
Peste munții carboniferi /	95
Constanta Planck /	97
Toată frumusețea asta /	98
Manifestul literei K /	99
Mă uit la nori, după ploaie /	101
Imagini frumoase /	103
Ce mai cade /	105
Dumnezeul entropiei /	106
La barieră /	109
Addenda /	110

Lucrurile s-au întâmplat cam așa.

Nu mai scriam poezie de șase ani. Viața e complicată și n-are rost să-mi dau cu părerea de ce. Când încercam să scriu, ieșeau niște chestii de tot rahatul. Eram praf. Nu înțelegeam de ce nu mai merge. Din fericire, încă mai aveam discernământ și puteam să-mi dau seama că aproape tot ce scriu e o prostie.

Apoi am tastat un textuleț despre Ana și Mariana. Despre altcineva. De fapt, despre două laturi ale fetei mele. Mi-a plăcut foarte mult. La vremea aceea, acum trei ani, începeam să postez pe cartea fețelor, cum îmi place să-i zic. Lipisem deja vreo trei texte mediocre, la persoana întâi și l-am lipit, prin mai sau iunie, pe primul cu Ana și Mariana. Persoana întâi era moartă și putredă, pentru mine, pe-atunci. A treia, mai ales cu cele două fete angelice, a dus mai spre lumină agnosticul care eram. A fost și o relație terminată cu mascați, procurori, telefoane ascultate securistic și nervi. N-am mai avut chef de relații, un timp. Dar m-am gândit că n-ar strica să mai adun câteva texte cu Ana și Mariana, în caz că-și mai amintește cineva de mine și mă cheamă la vreo lectură. Prin iarnă eram liniștit și rece, când m-a întrebat Manasia dacă nu vreau să citesc la nepot. Nu-l știam pe nepot, dar am zis că da și am început să caut prin cartea fețelor textulețele cu Ana și Mariana.

Se strânseseră mai bine de treizeci de pagini de carte și-mi plăceau, în sfârșit îmi plăceau textulețe poeticești scrise de mine. Ba chiar le iubeam pe cele două fetițe și pe mama lor singură și aproape fictivă, broker imobiliar.

După nepot am mai scris, până la sfârșitul iernii și începutul primăverii, când, tot pe mesager, mă întreabă Komartin dacă nu vreau să scot o carte. Nu mă mai întrebese nimeni, în toată viața mea, dacă nu vreau să scot o carte. Nici nu mă gândeam la o carte, pe-atunci. Am adunat din nou ce mai postasem pe cartea fețelor și-am văzut că am cam de două treimi de volum. Lucrurile se întâmplau foarte repede și am intrat într-un soi de vârtej, pentru că puteam. După cum am zis, nu mai doream să aud de relații, pe-atunci și puteam să fiu monomaniac după bunul plac. Așa am terminat cartea cu Ana și Mariana, cea mai iubită dintre cărțile mele. Câteva sute de oameni au citit-o.

Aveam o neliniște juridică, totuși. În dreptul roman, un singur martor nu e suficient. Trebuiau cel puțin două cărți care să-mi dovedească mie, doar mie, lucrul de care începeam să fiu convins, și anume că mai sunt multe posibilități în poezie, trecând peste scepticismul postmodern și pauzele de șase ani. Am vorbit cu Claudiu și a acceptat provocarea de a-mi mai publica o carte. Sper că nu regretă. E o carte pentru gurmeții poeziei, foarte ciudată și bine legată, zic eu. O iubesc foarte mult. Puțină lume o iubește, aproape numai câțiva poeți buni. Chiar sunt poeți buni, nu spun asta doar pentru că le-a plăcut cartea mea.

Pe când terminam *Gerul dintre ei*, m-a prins altă neliniște. Doi nu e un număr bun. Toate enumerările trebuie să aibă măcar trei puncte. Am vorbit din nou cu Claudiu și, după ce-a stat puțin pe gânduri, a acceptat și provocarea asta. Eu doream doar să-mi demonstrez, mie și numai mie, că poezia are o vitalitate enormă

și că se pot scrie, în trei ani, trei cărți foarte diferite. Mai ales dacă ești monomaniac. *Jedi de provincie* m-a întors, spre final, la persoana întâi. Chiar dacă persoana nu e întotdeauna Andriescu. Alunecă de la personaje pseudo-eroice spre persoana asta întâi, regăsită după aproape zece ani. Să vedem cum va fi citită cartea, la toamnă.

Le spuneam prietenilor literari că după *Jedi* mă las de poezie. Așa eram convins și așa îmi doream. Prietenii zâmbeau și-mi explicau că nu te lași de poezie când vrei, că e imposibil. Când m-a cuprins iar o neliniște și-am început să scriu câte ceva în versuri, mi-am dat seama că au dreptate. Am zis că totuși ar mai merge o carte. Dar aveam două idei, deci ar mai fi mers două plachete. Sau măcar bucați de volum. Iar într-o zi, cineva din cartea fețelor a zis despre un textuleț că e mai tare decât Kafka și mi-a venit a treia idee.

Așa se face că mă plimb acum ca furnica pe o bandă Moebius, încercând să nu-mi bat joc de trei idei.

21.07.2018

La Juju

Cu Constant Tonegaru
m-am întâlnit pe la șapte
pe Lăpușneanu,
colț cu Independenței.
Era slăbuț și nervos.
Vorbea mult,
făcea bășcău de toți.
La o cafea și-o vodcă
m-a prins de barbă
și m-a întrebat de vreo zece ori
dacă știu cum e.
Cred că știu, i-am zis.
Andriescule, tu ești mare și gras.
Știi cum ar fi să te bage ăștia
într-un coșciug prea mic,
să te facă să te simți și mai mic,
după ce crăpi?
Ăștia,
zic.
Ăștia,
zice.
Asta nu știu, Constante,
zic.

Juju mai aduce două vodci rusești.
Probabil mă paște tuberculoza,
da să zicem că mă prind
și mă fac terci
și mă mai țin un timp.
Și mor,
că o bucată de os strivit în pumni
îmi intră în inimă.
Asta știi cum e?
Nu mai era nimeni, la Cafeneaua veche.
Ceva blues, Juju și fata de la bar.
Nu știu, Constante, nu știi, ce-ai cu mine. Dă-mi o țigară,
zic.